

[Stensballe.]

under Krigen og ej heller ved Optagelse af Laan, idet man regnede med, at Tyskland i hvert Fald skulde betale en væsentlig Del af Pengene tilbage, og idet man ikke vilde blotte sig i alt for stor Grad ved høje Skattepaaligninger eller ved Optagelse af store Laan.

Udgifterne blev i Stedet for finansieret af Nationalbanken mod Statens Garanti, og derfra stammer altsaa nu den store Pengerigelighed, som vi i hvert Fald for Tiden har. Finansministeren anslaa Pengemængden til op imod $4\frac{1}{2}$ —5 Milliarder Kr., og han regner de ledige Penge til at være ca. 3—4 Milliarder Kr., idet der kræves 1 Milliard Kr. til Pengecirkulationen under de nuværende Pris- og Indtægtsforhold. Jeg lagde nok Mærke til, at den socialdemokratiske Ordfører nævnte højere Tal, men jeg tror nu alligevel efter de Oplysninger, der er fremkommet, ogsaa ved Drøftelserne i det andet høje Ting, at man hellere maa holde sig til Finansministerens Tal; de er vist nok saa sikre.

Rent bortset fra, at Pengerigeligheden tenderer til paa en ret skæbnsvanger Maade at presse Renten ned, saaledes som vi har set, og ogsaa til at bidrage til Inflationen, hvis vi overlader alt for store Byrder til Fremtiden, maa vi kræve, mener jeg, at der foretages Skridt til en saadan Sanering af vore Pengeforhold, at vi tager en stor og en væsentlig Del af Byrderne paa os nu og ikke overlader alt for meget til Fremtiden, med andre Ord, at Regeringen og den danske Rigsdag vælger at tage Skatter nu i Stedet for at overlade hele den store Skattebyrde, som Tyskerne har skabt for os, til Fremtiden. Det rigtige heri er erkendt fra sagkyndig Side, den pengepolitiske Finansvidenskab er gaaet ind derfor, Danmarks Nationalbank er med stor Kraft gaaet ind derfor, og Regeringen gik i sin Programudtalelse den 22. November i Folketinget ind derfor, idet man udtalte, at en Sanering af det danske Pengevæsen var en bydende Nødvendighed.

Vanskeligheden er: Hvorledes skal en saadan Beskatning føres ud i Livet? Man siger, at der kommer mange Uretfærdigheder derved. Ja, det kan næppe undgaas. Men det, der har været arbejdet paa, er jo ogsaa at faa Uretfærdighederne gjort saa smaa som muligt. Man kan nu engang ikke særskilt behandle den enkelte Forhold, det lader sig ikke gøre, og derfor maa der gives Regler, som der er givet her. Men efter de udmærkede og dygtige Forhandlinger, som den højtærede Minister har ført, ikke blot før Lovforslaget blev fremsat,

men ogsaa med det Udvalg, der var nedsat i Folketinget, er Forholdet nu det, at Lovforslaget er sendt herover med Tilslutning fra alle Folketingets Partier. Kun 2 Enkeltpersoner stemte imod.

Der er fra Socialdemokraternes og fra Kommunisternes Side, som i denne Sag har tilsluttet sig Socialdemokraterne — man forbavses egentlig over, at Socialdemokraterne er naaet saa højt op, at selv Kommunisterne ikke turde byde dem over, men det er faktisk, hvad der er sket —, rejst Tvivl om Sagen. Man har ligefrem paastaaet, at denne Lovgivning ikke var omfattende nok, at den vilde fremkalde store og tyngende Statslaan, og at den endogsaa vilde fremkalde yderligere Restriktioner. Jeg for mit Vedkommende tror, at Finansministeren har valgt det rigtige Balancepunkt, og det glæder mig, at dette Standpunkt har fundet Tilslutning hos en i økonomisk Henseende saa sagkyndig Mand som den radikale Ordfører i det andet høje Ting, Hr. Bertel Dahlgaard. Jeg føler mig overbevist om, at vi, hvis vi forøgede Formueafgiften og foretog de andre Foranstaltninger i forhøjende Retning, som Socialdemokraternes Ændringsforslag gik ud paa, og som er omtalt i Dag af den ærede Ordfører for Socialdemokraterne i dette høje Ting, saa vilde vi i alt for høj Grad komme til at angribe den jævne Opsparing, som ikke er bestemt af Krigsforholdene, og som ogsaa kunde være sket uden Krigen, og det har jo ikke været Hensigten hos nogen af de tre Partier, der har Ansvaret for dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg vil ogsaa tro, at hvis Ændringsforslagene blev gennemført, vilde det komme til at svække Erhvervslivet alt for meget, og det er der dog ingen, der har villet være med til. Vi fra vor Side vil i hvert Fald gerne skaane Erhvervslivet saa meget som muligt, men efter 6 Ugers Behandling i det andet høje Ting fremtræder Lovforslaget nu saaledes, som vi har det liggende her i Dag. Det er en dybtgaaende og dygtig Behandling, der har fundet Sted i Folketinget, og jeg tør næsten sige, at hele Folketingsudvalgets Arbejde for de tre Flertalspartiers Vedkommende er gaaet ud paa at faa Lovforslaget bragt i en saadan Form, at Loven vil blive saa lidet tyngende som muligt for Erhvervslivet, som jo dog skal have Penge ind til at betale denne Skat med, og saa let at bære for nystartede Erhvervsvirksomheder, som det overhovedet har været gør ligt. Jeg vil ogsaa gerne gøre opmærksom paa, at ved denne Hjælp til Sanering af Landets Pengevæsen, som opnaas ved Gennemførelsen af denne Lov som